

Jūnijs 2016

Madonas Romas katoļu draudzes vēstis

KALNĀ

“.. sieva, saulē tērpta, mēness apakš viņas kājām
un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags.”(Atkl 12,1b)

„KARALIENE STĀV PIE TAVAS LABĀS ROKAS” (SAL. PS 45, 10)

22. augustā Katoļu Baznīca svin V. J. Marijas Karalienes piemiņas dienu. Ko var atrast kā komentāru šai dienai, lai dziļāk saprastu notikušo arī Madonas Romas Katoļu draudzē 2.06.2016?

Apstiprinājums Baznīcas ticībai, ka Marija ir Debess un Zemes Karaliene, bieži sastopams **kristiešu ikonogrāfijā**. Tajā kopš seniem laikiem V. J. Marija bieži ir rādīta kā sēdoša tronī ar nimbu uz galvas. (Šādā veidā – ar nimbu – bija gleznoti ķeizari.) Tāds Marijas attēlošanas veids ir sastopams jau III gadsimtā katakombās. Bizantijas ikonās kopš IV gadsimta Vissv. Marija ir vienmēr attēlota tronī. Tādēļ šādas ikonas (gleznas vai figūras) tika sauktas „Basilissa”, kas nozīmē „Karaliene”. Līdz ar to bija sastopams arī cits nosaukums „Theantrōpos”, kas nozīmē „Tronī sēdoša Kundze”, kurai klēpi parasti sēdēja arī Dievišķais Bērniņš. Lai caur mākslu atdotu ticības patiesību, ka Vissvētākā Jaunava ir arī Eņģeļu Karaliene, Viņas persona bieži bija attēlota to vidū. Viduslaikos uz gleznām bieži bija redzams, ka eņģeļi tur Dievmātes kroni virs Tās galvas. Šādas bildes grieķu valodā sauca „Panagia angeloktistos”. Kopš X gadsimta vispārēji pieņemts, ka Kristus Māte tika gleznota tronī un ar kroni, ķēniņu drānās un pat kā sēdoša pie Jēzus labās rokas. Vēlāk, sākot ar XIV gadsimtu, māksliniekiem par patīkamu tēmu kļuva Jaunavas no Nācaretes kronēšanas aina, ko veic Kungs Jēzus un Dievs Tēvs.

Tātad svētgleznas, kas attēlo Jēzus Kristus Māti kā Karalieni, un kuras tika pat fiziski kronētas, nav liels jaunums. Tās attēlo Baznīcas ticību kopš gadsimtiem, jo kā Baznīca tic, tā lūdzas un tā – ja var teikt –

glezno. Pameklēsim tomēr vēl dziļākus pamatus tam, ka Marija ir Karaliene un ka kroņa veidošana un uzlikšana, ko veic Baznīca, ir pamatota ticībā.

Viens no pazīstamākiem **Bībeles tekstiem**, kurš izsaka šo ticības patiesību ir atrodams Atklāsmes grāmatā (12,1): **„Pie debesīm parādījās liela zīme: sieva, saulē tērpta, mēness apakš viņas kājām un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags.** Tas liecina par Viņas sevišķo tuvību ar Dievu, ar Jēzu Kristu, kura Bībeles simbols ir saule (sal. Ps 84 [83],12; Dz 6,10; Mt 17,2; Apd 26,13, bet Kristus kontekstā – Lk 1,78). Tātad, runājot par V. J. Marijas godu (kā arī kronēšanu), mēs saprotam, ka Tās svētums nāk no Dieva, no Kristus, kurš apdāvina („ietērpj”). Dievmātei sv. Jāņa vizijā (kā arī uz Madonas draudzes svētgleznas) ir mēness apakš viņas kājām.

No vienas puses tas stāsta par Jaunavas un Mātes pastāvīgumu, uzticību. Viņa izturēja pārbaudījumu zem sava Dēla Krusta (sal. J 19,25) un „caurdurošo zobenu” (sal. Lk 2,35). Tādā veidā Viņa sasniedza izcilo gudrību pretēji pasaulei, kura „ir mainīga kā mēness un tādēļ mulķīga” (sal. Sir 27,11). No otras puses, zinot, ka Dievs (Jēzus) ir kā saule, pati Marija varētu būt attēlota caur mēnesi, jo mēness nespīd pats, bet „ņem” gaismu no saules. Tā arī Vissv. Marija „nespīd” ar savu svētumu, bet visu ir saņēmusi no Dieva. Mēs varētu droši attiecināt uz Mariju sv. Pāvila vārdus: „Kas tev ir, ko tu nebūtu saņēmusi?” (sal. 1 Kor 4,7). Tādēļ Kristus Māte „nelielās, it kā tu nebūtu saņēmusi” (sal. turpat), bet saka

kura rāda Sieviete. Kas viņa ir? Skatoties visplašāk – tā ir Sieviete, kura aptver sevi visus, kas pestīšanas un Baznīcas vēsturē pretosies Pūķim, tas ir, velnam un viņa valstībai, cīnoties par Dieva Valstību. Šeit runāts gan par individuālām personām (piemēram, Judīti, Esteri, Jaunavu Mariju), gan kopienām un tautām. Viņa ir tā, kuru jau pašā sākumā pēc cilvēka krišanas grēkā Žēlsirdīgais Dievs apsoliya tā saucamajā Protoevanģēlijā – Rad 3,14 un tālāk. Var arī teikt, ka šeit runāts par Jēzus Kristus Baznīcu. Otrkārt, tā ir „Dieva līgava”, kura ir Dieva izvēlēta un iemilēta Izraēļa tauta, par kuru lasām praviešos: Osejā, Jeremijā un Ezehielā (sal. Os 2,16-25; Jer 3,6-10; Ez 16,8-14). Tā cieš dzemdību sāpes, jo „dzemdē” – gaida Mesiju, kurš no tās izies. Skatoties šaurāk, šī Sieviete ir „stipra pilsēta” (Is 26,1), Jeruzaleme, tās svētnīca, kura ir kā māte citām tautām un „dzemdē”, tas ir, pieved ticībai Izraēļa tautu (sal. Is 26,17; 49,25; Is 66,7). Beidzot, Viņa ir Mesijas-Emanuela individuāla māte šajā zemē, par kuru pravietoja pravietis Isajs

(7,11.14), kā arī pravietis Miha (5,2), kas ir Vissvētākā Jaunava no Nācaretes, Marija.

Atklāsmes grāmata stāsta, ka šis Sievietes apģērbs ir diezgan neparasts: saulē tērpta, mēness apakš viņas kājām un viņai galvā divpadsmit zvaigžņu vainags. Tas liecina par Viņas sevišķo tuvību ar Dievu, ar Jēzu Kristu, kura Bībeles simbols ir saule (sal. Ps 84 [83],12; Dz 6,10; Mt 17,2; Apd 26,13, bet Kristus kontekstā – Lk 1,78). Tātad, runājot par V. J. Marijas godu (kā arī kronēšanu), mēs saprotam, ka Tās svētums nāk no Dieva, no Kristus, kurš apdāvina („ietērpj”). Dievmātei sv. Jāņa vizijā (kā arī uz Madonas draudzes svētgleznas) ir mēness apakš viņas kājām. No vienas puses tas stāsta par Jaunavas un Mātes pastāvīgumu, uzticību. Viņa izturēja pārbaudījumu zem sava Dēla Krusta (sal. J 19,25) un „caurdurošo zobenu” (sal. Lk 2,35). Tādā veidā Viņa sasniedza izcilo gudrību pretēji pasaulei, kura „ir mainīga kā mēness un tādēļ mulķīga” (sal. Sir 27,11). No otras puses, zinot, ka Dievs (Jēzus) ir kā saule, pati Marija varētu būt attēlota caur mēnesi, jo mēness nespīd pats, bet „ņem” gaismu no saules. Tā arī Vissv. Marija „nespīd” ar savu svētumu, bet visu ir saņēmusi no Dieva. Mēs varētu droši attiecināt uz Mariju sv. Pāvila vārdus: „Kas tev ir, ko tu nebūtu saņēmusi?” (sal. 1 Kor 4,7). Tādēļ Kristus Māte „nelielās, it kā tu nebūtu saņēmusi” (sal. turpat), bet saka

„...lūk, no šī brīža mani svētīgu teiks visas paaudzes, jo Varenais lielas lietas mani darījis...” (Lk 1, 48b-49a). Citiem vārdiem: „es mirdzu kā mēness, jo Viņš ir mana saule!”

Beidzot, vārdi „galvā divpadsmit zvaigžņu vainags” sūta mūs pie Radišanas grāmatas, kurā runāts par Jāzepa sapni (37,9). Vainags, sasaistīts ar Izraēlim un Baznīcai ļoti nozīmīgo skaitli „divpadsmit”, stāsta jau par pilnīgu Baznīcas kopienu, kura sevi ietver 12 Izraēļa ciltis un 12 Jēra apustuļus. Šāds Dieva apgaismots Līgavas attēls ir redzams Atklāsmes grāmatas 21. nodaļā. It sevišķi panti 12-14. Šādas Baznīcas sevišķa ikona ir tieši Marija. Par to atklāti saka mūsu Māte Baznīca savā katehismā: „Baznīca Vissvētākās Jaunavas Marijas personā jau sasniedz pilnību, kas ir bez traipa un grumbas. Taču Kristus ticīgie vēl joprojām tiecas uz svētumu, uzvarot grēku; tāpēc viņi paceļ savas acis uz Mariju”: *viņā Baznīca jau ir pilnīgi svēta.* (KBK 829)

Tādēļ kroņi uz Marijas galvas liek domāt, ka Viņa jau sasniedza svētumu Kristū un ir kā bāka, kas sauc mūs, lai arī mēs pieaugtu svētumā un papildinātu kroņa pravietisko nozīmi — Baznīcas uzvaru un svētumu. Mariju Baznīca caur gadsimtiem sauc par Jūras zvaigzni, tādēļ uz Viņas rokas gleznās redzama zvaigzne. Lai skatoties uz Viņu Atklāsmes grāmatā un Madonas baznīcā, mēs sasniegtu mūžīgu ostu Dievā!

Priesteris Pāvils

Dzejas pieskāriens

Pāvils Kamola
BAZNĪCAS PĪNE

*Nerunāja par milestību.
Atnāca.*

*Nerunāja par cerību.
Izdziedināja.*

*Nerunāja par ticību.
Augšāmcēlās.*

JAUTĀJUMS

*Vai vienas dzīves dienas garumā
Var izaugt pateicības roze?*

*Ja pulksteņa sitieni, solji,
sirdspuksti un elpas vilcieni
ir dvēseles spārni,
kura lido augšup,
tad...*

AR MAZUMIŅU TICĪBAS VAR IZDARĪT DAUDZ!

„Un apustuļi sapulcējās pie Jēzus un Tam stāstīja visu, ko tie bija darījuši un ko tie bija mācījuši. Un Viņš tiem saka: „Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūties maķenīt.” Mk.6

Istās lietas ir neredzamas, un to dziļums nav izmērāms, tomēr šis raksts top par godu Jēzum, kurš ir patiesi klātesošs Vissvētākajā Sakramentā, lai vairotu Viņa slavu. Tēvs Patriks (attēlā) nelabprāt runā par sevi, jo zina, ka stāsta patiesais varonis ir Jēzus.

Kopš maija mums, Madonai, dota īpaša svētība – **Patriks Berijs (Patrick Barry)** – nemitīgās adorācijas misionārs. Pēdējos 20 savus dzīves gadus viņš pavada, ceļojot pa visu pasauli, lai vairotu nemitīgo adorāciju. Šajā kalpojumā viņu ieaicināja priesteris, kurš pats kalpoja Pērtas (Austrālija) pilsētas baznīcā. Tai tieši līdzās atradās nemitīgās adorācijas kapela. „Neilgu laiku dzīvoju šai pilsētā, un manas mājas logi bija tieši pretim kapelai. Katru dienu redzēju cilvēkus turp ejam. Tā bija īpaša sajūta – sajutu žēlastības, kas plūda no kapelas. Kad priesteris aicināja iesaistīties nemitīgās adorācijas vairošanā, tūlīt piekritu. Pirms tam vairākus gadus biju lūdzies par savu aicinājumu un drīz pēc tam iestājās seminārā,” – stāsta tēvs Patriks.

Kad jautāju par tēva Patrika ģimeni, tās nozīmi viņa dzīvē, viņš atbild īsi – grūti ietērt vārdos visu labo, ko saņēmis. Viņš audzis 11 bērnu ģimenē. Vecāki ir katoļi, kas savu ticību dzīvo. Viņi allaž bijuši rūpīgi un pacietīgi pret ģimeni, tomēr vienmēr atraduši laiku cilvēkiem vajadzības, īpaši nabagiem. Ja darām lietas ar ticību, tik daudz kas kļūst iespējams!

Tēvs Patriks ir stiprināts, redzot lūgšanu kapelu darbojamies Madonā. „Šī vieta ir neparasta. Esmu ļoti pateicīgs visiem, kas atsaucas aicinājumam un kalpo kapelā un kas gatavi uzņemties jaunus kalpojumus, lai adorācija turpinātos. Priecājos par sadarbību starp katoļiem un luterāņiem. Ceru, ka aizsāksies un turpināsies adorācija mājās, lai pēc iespējas daudzi satiktu Jēzu.”

Tēva Patrika sapnis – lai katrā apkaimē būtu vieta nemitīgajai adorācijai, lai piepildītos Jēzus ilgas satikties vaigu vaigā ar ikvienu. Jēzus Evaņģēlijā ir tas pats Jēzus Vissvētākajā Sakramentā!

Ceļi, kā katrs nonāk līdz Vissvētākajam Sakramenta adorācijai, ir bezgalīgi atšķirīgi. Jautāju, kā īsi pateikt, kas ir adorācijas kapelā. Tēvs Patriks atbild: „Pirmkārt, tā ir pienākošā goda došana Jēzum, kas to patiesi ir pelnījis. Otrkārt, tā ir klusa lūgšana, kur katrs viens ir piekritis konkrētu laiku būt kopā ar Jēzu Vissvētākajā Sakramentā un tādējādi pieaugt ticībā. Treškārt, tā ir īpaši veidota, lai būtu pieejama ikvienam pilsētā jebkurā laikā.” Tēvs Patriks vēlas vairot ticību Vissvētākajam Sakramentam, sludinot par to cilvēkiem, lūdzoties par viņiem. „Euharistija ir baznīcas centrs. Adorācija praktiski ļauj ieskatīties lietu būtībā un piedalīties Sv. Misē ar pavisam citu izpratni. Es ilgojos, lai ikviens varētu saņemt no Sakramenta plūstošās žēlastības!”

Ļausim žēlastību straumēm plūst! Tikai ar mazumiņu ticības var izdarīt tik daudz!” Neaizmirsīsim lūgties par tēvu Patriku!

**Zane Licite,
autore foto**

VIESOJAS PRIESTERA VECĀKI

Nedēļu Madonā viesojās priestera Pāvila vecāki – **Longina un Staņislavs Kamolas** (attēlā). Viņi mēroja ceļu no Ļubļinas, atveda atjaunos baznīcas altāra traukus.

– Kad dēls piedzima, tā bija mana vislielākā laime, – sarunā atklāja Pāvila mamma. – Pāvils ir mūsu vienīgais bērns, vēlējamies, lai viņam ir ģimene, mums – mazbērni, un varam priecāties visi kopā. Kad dēls iestājās Garīgajā seminārā, pirmajā brīdī to nepieņēmu. Vēlāk akceptēju, jo sapratu, ka viņš izvēlas labu ceļu un būs labs cilvēks.

Tai brīdī Dievs mums deva neokatekumēnu kopienu, kur ir daudz bērnu un jauno ģimeņu – vieni nepalikām.

– Skatoties no laika perspektīvas, arī es savos vispārdošākajos sapņos pat nebūtu ko tādu paredzējis, – piekrita Pāvila tētis. – Dēls bija cilvēks šajā pasaulē, bet ne no šīs pasaules. Šodien redzu, ka tā bija Dieva darbība – paaicināt dēlu un vienlaikus – ļaut man iziet no alkohola un smēķēšanas atkarības, kas bija paverdzinājusi. Man tika uzdāvināts darbs kopienā, kur joprojām veicu šoferu un saimnieciska rakstura pienākumus. Strādāju klostermāsu vadītā iestādē, kas atrodas Ļubļinā, un kurā ir bērni ar fiziskiem un garīgiem defektiem. Ja dēlam bērībā un nobriešanas procesā man neatradās lai-

ka, šai darbā ik dienas varu izbaudīt Pāvila teikto: – Tev nebija laika man, tagad tēvišķību vari iepazīt un likt lietā citur.

Sarunā abi vecāki apliecināja, ka viņu ticība, pateicoties dēla izvēlei, ir kļuvusi stiprāka. Vairāk tiek izprasts Dieva vārds un dzīve saskaņā ar Evaņģēliju.

– Savā sirdī atrodu ilgas būt par krietnu cilvēku, – vēstīja Pāvila tētis. – Redzu, kā 20 gadu laikā kopiena ir formējusi manu sirdi. Reiz, kad publiski apliecināju ticību Vissvētajai baznīcai, uzsāku arī kalpot pie altāra. Polijā pabeidzu kursus,

man ir Baznīcas atļauja Sv. Mises laikā izdalīt Vissvētāko Sakramentu.

Uz jautājumu par atšķirīgo Latvijas un Polijas baznīcās, Pāvila mamma atbildēja, ka Polijā ticīgo ir ļoti daudz, viņi baznīcas apmeklē, ir daudz baznīcu un daudz priesteru.

– Latvijā pamanīju, ka jums ir liela lūgšanu degsme, – vērtēja Pāvila tētis. – Latvijā priesteru persona ir daudz vairāk cienīta, Polijā priesteri ir tuvāk cilvēkiem, viņi savstarpēji kontaktējas, šeit distance ir lielāka. Redzu, ka Latvijas draudžu dzīvē būtu nepieciešama lielāka laju iesaistīšanās, baznīcās ir saimnieciska un materiāla atbalsta vajadzība. Ja dēls ļaus, braukšu uz Madonu vēl, lai palīdzētu praktiskos darbos (elektrības, santehnikas sakārtošana), kas piemēroti man. Priecājos, ka

“Skaidri redzams, ka tas ir Dieva darbs, bet dēls visā elicis arī daudz pūļu.”

bija iespēja Polijā atjaunot jūsu draudzes bīķerus un citus liturģiskos traukus, kā dāvinājumu draudzei atvest hostijas, komunikantus, skapulārus.

Priestera vecāki uzsvēra, ka, pateicoties dēla izvēlei, vienmēr ir cienīti un novērtēti. – Dievs ļauj piedzīvot daudz laimes un prieka, skatoties uz dēlu kā uz priesteri, bet ir brīži, kad izjūtu arī šī soļa smagumu, – aizdomājās Pāvila tētis. – Daudzi gan tiešā, gan pārnēstā nozīmē rāda ar pirkstu, ka esmu priestera tēvs, bet esmu tikai cilvēks, tāpat kā priesteris joprojām ir cilvēks. Šai kontekstā varu teikt, ka sabiedrība no priesteru un viņu tuviniekiem pieprasa nevainojamu uzvedību. Turklāt cilvēki ne tik daudz skatās uz katru iekšējo pasauli, cik pamana ikvienu ārēju darbību.

Sarunas noslēgumā ierunājāmies par talantiem – vai Pāvils bērnībā sūtīts mū-

zikas skolā? Pāvila mamma atbildēja, ka pamatskolas laikā kāds īpašs skolotājs Pāvilu uzaicinājis dziedāt Ļubļinas zēnu korī. No savas skolas viņš kolektīvā bijis vienīgais. „Šis cilvēks dēla saskatīja lielu talantu. Skolas laikā koris brauca koncertēt uz ārzemēm, bija ļoti pieprasīts. Mūzikas skolā Pāvils nav gājis, instrumentu spēli apguva pašmācības ceļā.”

– Tā ir dāvana no Dieva, – par muzikalitāti un dzeju saka tēvs. – Pāvila dzeja attēlo iekšējos pārdzīvojumus. Attālinoties no dēla iekšējās pasaules, man nereti bijis grūti šīs dzejas izprast. Skatoties uz Pāvilu, skaidri redzams, ka tas ir Dieva darbs, bet, lai viņš būtu tāds, kā šodien, dēls visā ielicis arī daudz piepūles un darba. Tāpatiesi ir dzīve saskaņā ar 10 baušļiem.

**Inese Elsiņa,
Agra Veckalniņa foto**

CARITAS LATVIJA DRAUDZES AKTUALITĀTES

9. maijā notika pirmā informatīvā tikšanās par draudzes Caritas kalpotāju grupas veidošanu. Darboties piekrita septiņi draudzes locekļi. Iesaistīšanās ir brīvprātīga, tādēļ aicinu pievienoties tos, kuru sirds ir atvērta žēlsirdības darbiem un labdarībai. Sākotnējie draudzes Caritas darbības virzieni ir: draudzes locekļu, kas vecuma vai slimības nespēka dēļ nespēj apmeklēt baznīcu, apmeklēšana mājās; transporta iespēju nodrošināšana cilvēkiem, lai nokļūtu uz baznīcu; trūcīgo un grūtibās nonākušo draudzes locekļu atbalsts.

Aicinu cilvēkus, kuriem ir šādas vajadzības vai, ja zināmi cilvēki ar šādām vajadzībām, par to pastāstīt draudzes Caritas grupas koordinatorei Olgai Madžulei (t. 26548915). Radīsim iespēju palīdzēt.

Šai laikā atradām ātru iespēju palīdzēt kādai draudzes ģimenei, kurai bija

izveidojies 450 eiro parāds par elektrību un bija atlikusi diennakts laika, lai parādu nomaksātu un netiktu atslēgta elektrība.

Ar draudzes cilvēku ziedojumiem, Caritas Latvija atbalstu, draudzes prāvesta atbalstu un pašas ģimenes maksājuma daļu elektrības pieslēgumu izdevās saglabāt. Pateicība visām siltajām sirdīm, kas nepalika vienaldzīgas pret svešu bēdu!

Tāpat palīdzējām cilvēkam, kurš to lūdza, nodrošināt iespēju apmeklēt baznīcu un satikt Dievu.

Nebaidieties lūgt palīdzību, ja tā ir nepieciešama! Draudze ir kā liela ģimene, kurai citam citu ir jāatbalsta, jo mēs visi esam DIEVA BĒRNI! Tāpat atveriet sirdis, ja kādam Dieva bērnam klājas grūti!

**Oлга Madžule, Caritas Latvija
Madonas draudzes kalpotāju grupas
koordinatore**

„PAR MANI TUR AUGŠĀ STIPRI LŪDZAS”

Tautā par tādiem cilvēkiem saka – dzimis laimes krekliņā. Alberts pats teic – par mani tur augšā acimredzot lūdza. Ne velti uzveiktas veselības problēmas, drauga no-devība un garām gājusi pirāta lode.

Alberts Cibulis
dzimis Balvu novada Augstasila ciemā. Bērnībā par savu saucis Rekovas baznīcu.

– Albert, pastāstiet par sevi!

– No 17 gadu vecuma esmu jūrnīeks. Nekad nebiju domājis par tādu kļūt, jo gribēju būt lidotājs. Kad mamma un vecāmma bija dzīvas, katru svētdienu tiku vests uz baznīcu. Man bija pieci gadi, baznīckungam palīdzēju kalpošanā, un mamma teica – ļoti cienijams amats, arī man jāklūst par baznīckungu. Bet mamma nomira, un ar to nomira viņas sapnis. Daudzi nezina – mammu un mūs, piecus bērnus, izsūtīja uz Ukrainu. Ceļā viņa sajuka prātā.

– Kas notika?

– Tēvs 1949. gadā par aģitāciju pret padomju varu dabūja 25 gadus katorgas. Bija atnākusi direktīva, ka jāpļauj ruzī, bet viņš, alīņu ieņēmis, kolhoza sapulcē paziņoja, ka rajonā tomēr ir muļķi – nesaprot, ka rudzus vēl agri pļaut: ja augustā nopļaus, nevarēs samalt. Pēc trim dienām tēvam atbrauca pakal un uz 25 gadiem par aģitāciju pret padomju varu izsūtīja uz Vorkutu.

– Vai tēvs atgriezās?

– 1956. gadā saņēmām pirmo vēstuli,

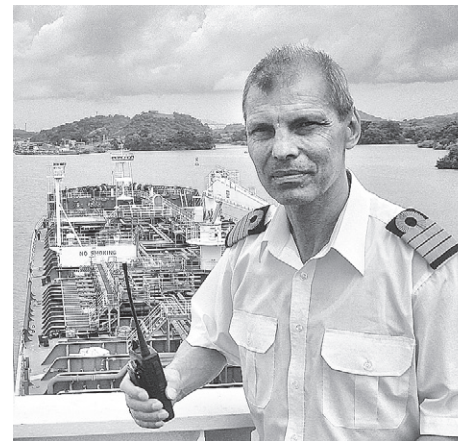
ka viņš ir dzīvs, 1957. gada 11. novembrī tēvs atgriezās. Man bija 7 gadi, viņam – 42, tēvs izskatījās kā astoņdesmitgadnieks un pēc trim gadiem nomira. Kad tēvu apglabājām, tai pašā 1960. gadā mūs izsūtīja.

Vēlāk atradu ziņu, ka vasarā pa Gauju ar ploštiem bija braukuši universitātes studenti un pacēlušī Latvijas karogu. Avīzē parādījās raksts par politisko tuvredzību, no amata tika noņemts 1. sekretārs, un dots rīkojums visus padomju varai nelabvēlīgos elementus izsūtīt.

Mēnesi pēc tēva nāves pie mums atnāca kolhoza priekšsēdētājs, vīri pagonos un paziņoja – te ir biļetes, rit kolhoza mašina jūs aizvedīs uz Rēzekni, tālāk būs jābrauc uz Donbasa šahtām. Mamma iebilda – kā tad gotiņa, māja? Priekšnieks atbildēja, lai neuztraucas, kolhozs parūpēsies... Ukrainā mūs sagaidīja bargs sals, apmetāmie vienstāvu barakā. Mamma nomira, mūs, bērnus, izmētāja pa internātskolām.

– Kad atgriezāties dzimtenē?

– Latvijā atgriezies pēc skolas beigšanas. Vīspirms braucu stāties Saratovas augstākajā kara aviācijas skolā. Kad iesniedzu dokumentus un aizpildīju anketu, mani izsauca komisārs. Zem četrām acīm viņš pateica, ka ar tādu autobiogrāfiju, kā man, ne tikai lidot neļaus, bet pat tuvoties lidlaukam nevarēšu: – Brauciet uz Latviju un stājieties citur!

Kapteinis Alberts Cibulis.

Es iebildu, ka man taču nav naudas, kur lai brauc – tēvs, māte ir miruši. Viņš iedeva 250 rubļus, kas toreiz bija liela nauda, un ieteica doties uz Rīgas jūrskolu. Tur būšu pabarots, būs dzīvesvieta, varēšu mācīties un redzēt pasauli. Tikai biogrāfijā gan jābūt lakoniskam: tēvs, māte – kolhoznieki, abi miruši, un vairāk ne vārda.

- Iestājāties?

- Jā, mani pieņēma Rīgas jūrskolā, 18 gadus sāku iet jūrā. Pabeidzu jūrskolu, pēc tam neklātienē iestājos juridiskajā fakultātē, kur beidzu trīs kursus. Tolaik nevarēja studēt, kā un kur grib: bija jāizvēlas, vai nu eju jūrā un karjeru

taisu tur, vai iegūstu jurista diplomu. Pamācījos arī vēsturniekos, pēc tam – Ļeņingradas Dzelzceļa transporta inženieru institūtā, bet tad studijām atmetu ar roku. Darbs uz kuģiem tolaik bija daudz labāk apmaksāts, 1986. gadā iestājos Ļeņingradas augstākajā jūrskolā, ko 1991. gadā pabeidzu ar inženiera, kuģu vadītāja diplomu. Turpināju strādāt Latvijas kuģniecībā, brīvās Latvijas laikā kļuju par kapteini.

- Kāpēc jau iepriekš nekļūvāt kapteinis?

- Nebiju iestājies partijā. Iespējams, būtu to darījis, bet iedomājos, ka sāks padziļināti pārbaudīt biogrāfiju, aizliegts iet jūrā. Vēl varu teikt, ka nekad neesmu gribējis bēgt un palikt ārzemēs. Laiku pa laikam kāds jūrnieks aizbēga, mani dzimtajā zeme vienmēr turēja pie sevis.

- Kā atgriezāties baznīcā?

- Baznīcā vienmēr esmu bijis, lai gan pie grēksūdzes kopš 10 gadu vecuma līdz 2007. gadam nebiju gājis. Toreiz iepazinās ar priesteri Edvardu Pavlovski (tagad Jelgavas diecēzes bīskaps), stundas četras izrunājāmies, divas stundas noraudāju, pēc tam svētdien piegāju pie grēksūdzes. Drīz pēc tam iepazinās ar Anitu (Madonas draudzes locekle Anita Cibule. - Aut.), un mēs apprecējāmies, abiem tā ir otrā laulība.

Dievs vienmēr mani ir mīlējis un palīdzējis. Esmu tik daudzreiz par to pārliecinājies! Jau redzu – būs beigas,

bet pārmetu krustu, trīs reizes iesitu krūtīs, sakot „Lai top cienīts un godināts Visusvētais Sakraments, mūsu Kunga īstā miesa un asinis”, un viss ir labi. To man iemācīja mamma, kurai bija vienas klases izglītība. Jūs neticēsiet, bet vēl pirms trim gadiem, kad biju jūrā, pirāti pielika pie krūtīm automāta stobru. Kuģi sagrāba septiņi bruņoti vīri, uz klāja bija 10 tonnas dīzeldegvielas, viņi piedāvāja pacelt enkuru, doties viņu noteiktā virzienā, iztankoties un tad apkalpi palaidīs. Skaidri zināju, ka dzīvs nepalikšu. Kas izglāba? Manuprāt, Tēvreize. Es prasīju laiku noskaitīt lūgšanu. Un tanī brīdī atskanēja zvans. Pirāts aizgriezās, kaut ko sāka runāt horvātu valodā un pēc telefonsarunas teica: „Kapteini, tu šodien esi otrreiz piedzimis. Veiksmi tev! Puikas, mēs ejam prom!” Atceros, ka pēc tam smaidīju kā idiots. Tikai vēlāk uzzināju, ka tai dienā

Anita un Alberts kāzu dienā.

tika sagūstīts desmitreiz lielāks tankkuģis. Un vairāk par to neviens tā arī netika dzirdējis.

- Ko varat teikt par Madonu. Par ēku Valdemāra bulvārī 18?

- Šo māju esmu izlēmis iegādāties, atliek parakstīt līgumu, un tad pirmo stāvu izīrēšu draudzei. Sākumā nopirku zemi un Madonā gribēju celt jaunu māju. Te pēkšņi uzradās piedāvājums iegādāties šo

ēku. Esmu laimīgs. Tikko pēc 7,5 mēnešiem, ko pavadīju jūrā, esmu atgriezies, viss zied un iepriecina. Stūrmanim krastā tiešā darba nav: varēšu uzkot draudzes māju, strādāt par sētnieku vai apsargu – darīt jebko. Un vēl mans sapnis ir iemācīties gleznot. Krāsas jūtu ar pirkstu galiem, un Madonas tēlotājas mākslas studijā esmu jau pieteicies.

Inese Elsiņa,
foto no personiskā krājuma

AIZLŪGUMI PAR KONSEKRĒTAJĀM PERSONĀM

29. maijā Madonas Kristus Karaļa draudzē uz aizlūdzēju tikšanos ieradās viesi no Jelgavas, Alūksnes, Smiltenes un Gulbenes.

Jelgavas diecēzes grupa pēc bīskapa ierosinājuma vēlas uzsākt aizlūgumus par konsekretajām personām. Priesteris Pāvils dalījās redzējumā, kas tam nepieciešams. Harizma, kopiena, regula un administrācija ir četras apkopojošas lietas. Priesteris Pāvils uzsvera lūgšanas nozīmību arī savā dzīvē: „Dievs jaunībā mani izglāba gan caur grēksūdzi, gan aizlūgumiem.” Priesteris atcerējās kādas topošās klostermāsas reiz izteiktu lūgumu: - Paņemiet mani savās lūgšanās, jo man ir ļoti grūti.

Par mūsu tika skaitītas Rožukroņa lūgšanas, un pēc šīs prakses parādījās atkal un atkal jauni saucieni pēc aizlūgumiem. Atklājās, ka Dievam tas ir nepieciešams. Kā apstiprinājums 2008. gada 30. maijā sekoja Klēra kongregācijas vēstule, kas norādīja uz šādu lūgšanu kustības un jaunu garīgās mātišķības formas nepieciešamību. Pamazām izkristalizējās veids, kā lūgties. Novennai jābūt trijās daļās: 1) slavējot Dievu par visu, ko Viņš darījis; 2) nožēlai par konkrētā cilvēka grēkiem, jo tie ir šķērslis

Dieva žēlsirdībai; 3) paļāvībā lūdzot – Dievs, Tu zini, kas ir vajadzīgs. Desmitajā dienā lūgšana tiek veltīta kā pateicība Dievam.

Cilvēkiem būtu jāapzinās – ja velns grib nicināt un vājināt Baznīcu, viņam visvieglāk to paveikt, sitot un ievainojot priesteri. Turklāt, lai šis ievainojums kļūtu ļaudīm redzams un tie runātu par priestera cilvēciskajiem trūkumiem. Jēzus skaidro – „sitīsi ganu, izklīdīs aitas”. Līdz ar to ir jādodomā, kā ganu glābt, lai kopā ar viņu tiktu izglābtas avis. Par priesteri

šādā brīdī ir nevis jārunā, bet jāaizlūdz. Tad veidojas „garīgās nestuves” (sal. Mk 2, 3-12), kas katra sastāv no četriem nesējiem (lūdzējiem). Laji lūdzas par priesteri vai klostermāsu, kam radušās grūtības un nepieciešama palīdzība. Nereti priesteriem ir cilvēciski grūti atzīt, ka par viņiem nepieciešams aizlūgums, tāpēc svarīgi no malas to pamanīt. Lūdzoties jādodomā par Svēto Garu, jo viss, kas nāk caur Dieva Garu, tiks sadzirdēts. Jālūdzas arī par tiem, par kuriem nezinām, ka ir aizlūguma nepieciešamība. - Lai Dievs vada mūsu Rožukroņa lūgšanas, lai ved tālāk un lai ir redzami augļi! - vēlēja priesteris Pāvils.

Vita Bartuševiča

TĒVA TOMASA VĒSTULE SVĒTKOS

Šodien, 2. jūnijā, Madonas Kristus Karaļa katoļu draudze, Madonas pilsēta, Vidzemes reģions, visa Latvijas Baznīca piedzīvo lielu prieku. Caur mūsu godātā Rīgas Metropolīta arhibīskapa Zbigņeva Stankeviča rokām tiek kronēts brīnumainais Madonas Dievmātes attēls. Tajā redzam Mariju ar Bēnu Jēzu rokās. Šo svētbildi gleznojis nezināms mākslinieks 19. gadsimta beigās ar eļļas krāsām uz diviem auduma gabaliem. No katoļu draudzes pirmsākumiem pilsētā Dievmātes attēls ir ticis ļoti godināts. Gadu gaitā daudzi bīskapi, priesteri, mātes, tēvi, bērni un jaunieši lūguši Dievu caur Jaunavas Marijas starpniecību un kopā ar Mariju. Daudzi ir liecinājuši, ka Jaunava Marija no Dieva viņiem izlūgusi lielas žēlastības. Ir saglabājušās liecības, kas runā par dziedināšanu no kādas ķermeņa slimības, atgriešanos pie Dieva un Baznīcas, laimīgu atgriešanos no izsūtījuma uz Sibīriju, bērniņa ieņemšanu un veiksmīgām dzemdībām, labu sievu un labu vīru, eksāmenu veiksmīgu nokārtošanu, darba atrašanu, aicinājumiem uz priesterību, sarežģītu dzīves situāciju atrisināšanu, izturību priesteriskajā aicinājumā, kristiešu vienotību, saleziāņu misijas uzsākšanu Latvijā.

Māja, kurā nav mātes, ir tukša māja un pilna skumjām. Kas būtu Baznīca bez Jēzus Kristus Mātes, kura reizē ir arī visu mūsu Māte?

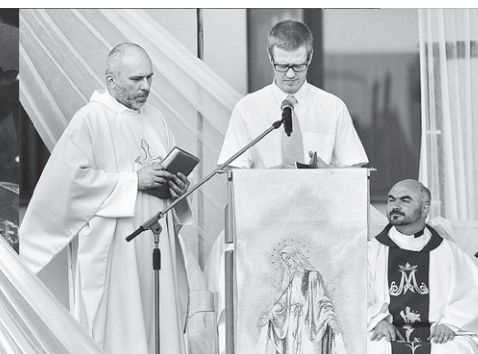
Jau no pirmajiem kristietības gadsim-

tiem Marija tika saukta par Dieva Māti (Theotokos) un Kristus Māti (Christotokos), savukārt Baznīcas tradīcija piešķīra Viņai vēl vienu titulu – Marija kā Kristīgo palīdzība. Piesaucot Dievmāti šādā vārdā, Baznīca apliecina, ka ŠĪ SIEVIETE IR TĀ, KAS ATBALSTA TICĪGO TAUTU, SEKOJOT JĒZUM CEĻĀ PIE DIEVA.

Kaut fiziski nevaru būt klātesošs skaistajos Madonas svētkos, varu apgalvot, ka brīnumi notiek.

Pateicos arhibīskapam Zbigņevam Stankevičam par Dievmātes attēla kronēšanu. Ar Jūsu labvēlību Madonas katoļu draudze varētu kļūt par mazu Dievmātes svētvietu un pilsētu, kurā uzplaukst Viņas kā Kristīgo palīdzības godināšana. Šī ir Viņas zeme, ko Viņa ir iemilējusi un izvēlējies pirms 800 gadiem. Pateicos visiem Madonas katoļu draudzes locekļiem, visiem labas gribas cilvēkiem no Latvijas, Polijas un Vācijas, kas kroņu izgatavošanai dāvāja zelta un sudraba vērtslīetas un salika finansiālus ziedojumus. Kroņi uz Marijas un Bēna Jēzus galvām, nimbī, zvaigzne uz Marijas rokas, kā arī redzamais pusmēness ir veidoti no dāvinātajiem laulību gredzeniem, aprocēm, kaklarotām, saspraudēm, senām monētām un papildus iepirkta sudraba. Pateicos zeltkalim Tomašam Lukašuka kungam par darbu. Paldies Madonas draudzes prāvestam priesterim Pāvilam par svētku sagatavošanu...

Tēvs Tomass Zielonka
Berlīnē, 2016. gada 2. jūnijā

Agra Veckalniņa foto.

KONFERENCE „GARĪGĀS VĒRTĪBAS SABIEDRĪBĀ”

Madonas pilsētas svētku ietvaros 2. jūnijā Madonas muzeja izstāžu zālēs notika lekcija un diskusija „Garīgās vērtības sabiedrībā”. Pasākumā piedalījās Romas Katoļu Baznīcas Rīgas arhibīskaps metropolīts Zbigņevs Stankevičs, rakstnieks, dzejnieks un literārais redaktors Jānis Rokpelnis, Vidzemes Augstskolas lektors, Dr. hist. Gatis Krūmiņš un Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas mācītājs, Lutera Akadēmijas docents Dr.

No kreisās: Zbigņevs Stankevičs, Guntis Kalme un Jānis Rokpelnis Madonas muzejā.

theol. Guntis Kalme. Ierakstu konferences gaitā veica Radio Marija Latvija pārstāvji. Atklājot konferenci, Madonas novada domes priekšsēdētājs **Andrejs Ceļapieters** uzsvēra, cik ļoti mūsdienu publiskajā mediju telpā pazūd garīgās vērtības. Tie, kas par tām runā, bieži runā klusi, netiecoties pēc publicitātes un nesludinot tās pēc iespējas plašākai sabiedrībai. Svarīgi tomēr starp citiem notikumiem un ziņām nepazaudēt vērtību balsi. Protams, garīgajiem pamatiem vispirms jāklūst aktuāliem mums pašiem. Domes priekšsēdētājs izteica lepnumu par kristīgajām draudzēm Madonā, jo tās darbojas, lai nestu garīgo vērtību vēstījumu plašākai auditorijai.

Romas Katoļu Baznīcas Rīgas arhibīskaps metropolīts **Zbigņevs Stankevičs** uzmanību vērsa sadarbībai starp konfesijām, kas ir svarīgs veiksmīgas komuni-

kācijas pamatprincips, kad runājam par garīgo vērtību uzturēšanu sabiedrībā. Arhibīskaps skaidroja kopējo situāciju Eiropā un ar piemēriem izklāstīja garīgo vērtību galvenās iezīmes un vajadzību pēc to popularizēšanas. Tika akcentēts brālības, mīlestības motīvs, kam būtu jāizpaužas kā vienai no vērtībām. – Mēs esam dāvana viens otram bez savtīga nolūka, – minēja arhibīskaps. – Kristīgās mīlestības ideāls, kas izriet no mūsu civilizācijas kristīgajām saknēm, ir ļoti augsts.

Tāpat vērtība ir brīvība, kurai jābūt kā vadmotīvam mūsdienās. „Bez brīvības un līdz ar to bez tiesībām izvēlēties starp labo un ļauno cilvēks nevarētu īstenot savu līdzību Dievam.”

Dzejnieks **Jānis Rokpelnis** aplūkoja garīgās vērtības latviešu literatūrā. Viņš uzsvēra to, cik nereti samaitāta un nepiedienīga mūsdienās kļuvusi literatūra. Strādājot ar jaunajiem dzejniekiem, Rokpelnis bieži sastopas ar nenoteiktību, erotikas popularizēšanu un mākslinieku tieksmi būt laicīgiem, nevis pieturēties pie garīgā pamata. Tieši šī problēma, ka laicīgajā pasaulē liela uzmanība tiek pievērsta amorālām lietām, māksliniekam kristietim liek pielikt visas pūles, lai sevi pierādītu kā tikpat kvalitatīvu literārās daiļrades pārstāvi, kā to spēj mākslinieki

ar vājāku garīgo pārliecību.

Gata Krūmiņa stāstījums klausītājiem īsi un kodolīgi jāva ielūkoties Latvijas vēsturē un tās garīgajās vērtībās. Apskatot dažādus vēstures momentus, uzmanība tika pievērsta ticībai, kas spilgti izpaužas mirkļos, kad cilvēkiem, tautai nākas pārdzīvot grūtus posmus. Garīgā pārliecība (vēsturē) ir spēks nepadoties arī mūsdienās – apjukuma un informācijas pārsātinātības laikā, kad jāspēj noturēties pie garīgo vērtību balstiem.

Guntis Kalme par vērtībām nosauca nāciju, tautu, valsti. Minēja nepieciešamību tām citai citu papildināt ar garīgo spē-

ku. Paust savu garīgo vērtību pārliecību ir nepieciešams, lai sabiedrība ap mums spētu tai pietuvoties. Mūsu vērtībām jābūt kvalitatīvām, lai laicīgajā pasaulē ikviens spētu rast mieru, saskaņu un sadarbību.

Summējot diskusijā iegūto, gribu minēt gaišumu. Konferenci caurstrāvoja garīgs spēks un iedvesma, kas klātesošo uzmanību noturēja vairāk nekā trīs stundu garumā. Šī bija vērtīga dāvana mūsu pilsētas svētkos, jo svētku noskaņas papildināja gaiša ticība un garīgs vieglums.

Viktorija Fursa,
Agra Veckalniņa foto

VASARSVĒTKU HARIZMĀTISKAIS LŪGŠANU VAKARS

Jau nedēļu pirms Vasarsvētkiem izteiksmīga afiša ar Svētā Gara simbolu – balodi – vēstīja par harizmātisko lūgšanu vakaru. 15. maijā tas mūsu baznīcā notika.

Alina Ikauniece: – Man ļoti patika slavēšanas vakars, jo tā bija iespēja dziedāt slavas dziesmas Kungam mūsu brīnišķīgo slavētāju muzikālajā padarbībā, pateikties par Viņa mīlestību. Bija iespēja izmantot aizlūgumus, pieņemt Izlīgšanas Sakramentu un adorēt dzīvo Jēzu Vissvētākajā Sakramentā. Izjūtu atkārtotu nepieciešamību sagaidīt nākamo harizmātiskās slavēšanas vakaru, jo tad ir iespēja veidot ciešākas attiecības ar mūsu Radītāju.

Savās sirds izjūtās dalījās arī slavētāju ansambļa dalībiece **Diāna Dzene:** – Pēdējā laikā tik ļoti izteikti izjūtu, kā Jēzus maina manu sirdi, ka nespēju Viņam atteikt un neslavēt Dievu. Vēlos darīt visu, lai ikviens cilvēks varētu piedzīvot šo apslēpto brīnumu. Viņš ir dzīvs! Jā, ir! Viņš maina sirdi, patiesi! Viņš dod gudrības

dāvanas. Neko neesmu nopelnījusi no tā visa. Tikai vēlos sludināt un lūgt, lai Dievs pieskaras katra sirdij. Tāpēc harizmātiskais lūgšanu vakars ir viens no veidiem, kā sagatavot savu gribu ar savu „jā” lielajai pārveidei.

Jāpiemin, ka, gaidot un lūdzoties par Madonas pilsētas 90 gadu jubileju, ik mēnesi vienu ceturtdienu baznīcā pēc Mises notika slavēšana Vissvētākajā Sakramenta priekšā. Savukārt 24. un 25. jūnijā Dzegužkalna estrādē notiks ekumēniskā atmodas konference „Mīlestības uguni”. Tajā piedalīties aicināti arī mūsu draudzes slavētāji un jebkurš interesents. Konferences vadītājs un īpašais viesis būs Johannes Harts (Johannes Hartl PhD) no Augsburgas, kurš ir ekumēniskā 24 stundu lūgšanu nama dibinātājs un vadītājs; ģimenes tēvs, kā arī harizmātiskās ekumēniskās konferences MEHR aizsācējs un organizators.

Agnese Liepiņa

TICĪBĀ, VIESMĪLĪBĀ UN PATEICĪBĀ

„Neaizmirstiet viesmīlību! Jo daži ar to, pašiem nezinot, savos namos ir uzņēmuši eņģeļus!” (Ebr. 13:2)

Arī šogad Kristus Vissvētākās Miesas un Asins svētku procesija no ceturtdienas tika pārcelta uz svētdienu, 29. maiju, taču atšķirībā no iepriekšējiem gadiem procesijai bija izvēlēts cits maršruts, apstājoties pie sporta halles, mākslas skolas, adorācijas kapelas un krustojumā netālu no jaunās draudzes mājas.

Pirmā procesijas apstāšanās vieta bija pie privātmājas Kalna ielā 9 un nebūt ne nejauši. Šai namā četrus mēne-

Elza Preisa un priesteris Pāvils.

šus, kamēr baznīcā risinājās remontdarbi, dzīvoja priesteris Pāvils. Mājas saimniece **Elza Preisa** (84) stāsta: „Draudzes sievas uzrunāja mani uzņemt priesteri, un es uzreiz piekritu. Sākumā nedaudz uztraucos, kā būs, taču vēlāk tik ļoti pieradu. Priesteris Pāvils ir brīnišķīgs cilvēks un ideāls priesteris. Viņš jau apkalpoja mani, ne es viņu. Ja visi cilvēki būtu tādi, kā priesteris, būtu paradīze zemes virsū.”

Elza ar mazdēla palīdzību sagatavoja un izrotāja procesijas galdus. „Elzai būs prieks,” – teica priesteris, izvēloties šo vietu par apstāšanās punktu. „Prieks bija, bet uztraukums arī,” – ar smaidu atzīst Elza.

Elzas bērnība pavadīta Barkavas pusē, netālu no Stalidzāniem. Tur pie ve-

cāku mājām atradās krusts, un maija mēnešos jaunajai meitenei bija pienākums to izpušķot. Elzai bija laba balss, katru vakaru kopā ar kaimiņiem viņa piedalījās maija dziedājumos, sievas par to viņu uzslavējušas. 15 gados Elza pārnāca dzīvot uz Madonu un ir piedzīvojusi 12 šīs draudzes priesterus, iesaistījies baznīcas uzkopšanas darbos, palīdzējusi pļaut zāli.

Elzu pazīstam kā talantīgu toršu cepēju. Viņa saka, ka šī prasme nākusi pati no sevis kopš bērnības. Strādājusi bērnu dārzā par pavāri, un bijušas piektdienas, kad uz izlaidumu laiku nācies gatavot pat piecas tortes vienlaikus. „Kā tu atteiksi? Toreiz veikalos nebija tādas izvēles, kā tagad.”

Preisas kundzei ir 4 mazdēli, un viņa ar prieku atceras, kā reiz mājas dārzā bija uzcelta telts un visi kopā lūgušies Rožukroni. Mazdēli gājuši svētdienas skolā un pie grēksūdzes. Vecākais mazdēls devies svētceļojumā uz Aglonu. Elza visus savus bērnus un mazbērnus patur lūgšanās, jo pārbaudījumu ir daudz.

„Lai novērtējam visu, kas tagad ir baznīcā! Lai novērtējam priesteri! Jo manos laikos tas viss bija aizliegts.”

**Agnese Liepiņa,
Lidijas Romanovskas foto**

IEGŪTAIS SVĒTDIENAS SKOLAS NODARBĪBĀS

Pārdomās par svētdienas skolas laiku dalās skolniece **Emilija Frolova** (8 gadi), kura bija starp tiem 15 audzēkņiem, kas apmeklēja svētdienas skolas nodarbības pie skolotājas Ineses Ziles.

Emilijas mamma Baiba: – Esmu priecīga, ka mūsu ģimenei bija lieliska iespēja savu meitu sūtīt svētdienas skolā, kurā nodarbības notika deviņu mēnešu garumā. 12. jūnijā bērniem bija lieliska iespēja saņemt savu pirmo Sv. Komūniju, pirms tam – doties pie pirmās grēksūdzes.

Kad Emilijai jautāju, ko viņai devusi svētdienas skola, meita atbild: „Esmu sākusi lūgties, vairāk domāju, ka uz baznīcu tomēr ir jāiet. Esmu iemācījusies, kas ir Pātars, man patika mācība par Credo un Rožukroni.” Bet visvairāk Emilijai patika mācība par 10 Dieva baušļiem, jo tika izskaidrota katra baušļa nozīme.

Emilija saka, ka ir iemācījusies lūgties –

viņa pati bez jebkādiem pamudinājumiem lūdzas no rītiem un vakaros un pārdzīvo, ja gadījies izlaist kādu lūgšanu. Emilijai gultā vienmēr ir krusts ar Jēzu, Jēzus bilde un lūgšanu lapas no svētdienas skolas materiāliem. Kad jautāju, kā viņa lūdzas, Emilija teic: „Es pateicos Dievam un palūdzos, noskaitu Pātaru un Sargeņģeļa lūgšanu, bet tagad retāk skaitu Sargeņģeļa lūgšanu.”

Kādu laiku atpakaļ Emilijai tika uzdāvināta Rožukroņa grāmata, un pēc tam sekoja periods, kad viņa sāka izrādīt interesi par Rožukroni, uzdod jautājumus par to. Tad sāka to skaitīt viena pati, kas mani ļoti pārsteidza.

Varu pateikties Dievam par Viņa neizmērojamo mīlestību, dāvājot bērniem atvērtas sirdis! Redzu pēc savas meitas, cik ļoti daudzas no svētdienas skolas mācībām ir aizskārušas viņas sirdi un prātu. Slava Dievam! Viņš dara brīnumus.

Emilija un viņas mamma Baiba.

KALNA SKOLA DĀVINA UPEŅU STĀDUS

22. maijā draudzes baznīcas dārzā Agneses Silupas pārraudzībā tika iestādīti septiņi upeņu krūmi. Apmēram 20 stādus Kalna skolas kopiena atveda mūsu draudzei.

– Mācītāja Valda Strazdiņa mammas draugi, kas dzīvo netālu no Jelgavas, savulaik darbojās zinātniskās pētniecības

jomā, tagad viņi ir pensijā un turpina nodarboties ar stādu audzēšanu, – pastāstīja Kalna skolas pārstāve Anita Licīte. – Šiem cilvēkiem ir dārzniecība un tad, kad pavasara tirgi beidzas, ir žēl nepārdotos stādus izmest. Kalna skolai stādi jau gadiem ir piegādāti, un mēs ar prieku dalāmies. Ogas ir lielas un garšīgas!

Draudzes vizītkarte

Madonas Romas katoļu draudze

Reģ. Nr. 90000463704
Adrese: Liepājas iela 13, Madona, LV 4801
E-pasts: draudze@madona.lv
<http://www.draugiem.lv/madonasdraudze>
<https://www.facebook.com/madonasdraudze>
Twitter: @Madonasdraudze
Konts: LV19UNLA0095132107450, SEB BANKA

Prāvests Pāvils Kamola

Mob. tālr. 27464820,
e-pasts: pskcamolla@gmail.com

Dievkalpojumu kārtība

Sv. Mīse Madonas katoļu baznīcā
Pirmdien, trešdien, piektdien – plkst. 8
Otrdien, ceturtdien – plkst. 18
Sestdien – plkst. 10
Svētdien – plkst. 11 un 18

Draudzes kalpojumi

Pastorāti

Vada (pārmaiņus): Ilze Kloppe (t. 22427528)
un Anīta Cibule (t. 26464574)
Laiks: katru ceturtdienu plkst. 18.45
Vieta: Valdemāra bulvāris 18

Draudzes koris

Aicina dalībniekus visās balsu grupās
Kontakti: Kristaps Šķēls (t. 26610129)

Ģimeņu tikšanās

Laiks: katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 13
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Agnese Liepiņa (t. 26388710)

Vīru vakari

Laiks: katra mēneša pēdējā piektdienā plkst. 19
Vieta: Valdemāra bulvāris 18
Kontakti: Aivars Zariņš (t. 29429518)

Kalpošana slimnīcā – Nepieciešami cilvēki,
kas palīdzētu kalpošanai slimnīcā!

Vieta: Madonas slimnīcas kapela
Kontakti: Emīlija Lietaviete (t. 27827873)

Caritas Latvija Madonas draudzes kalpotāju grupa

Kontakti: Olga Madžule (t. 26548915)

Pateicos par draudzes lūgšanām, puķēm un apsveikumiem manā dzimšanas dienā! Pateicos par savākto un uzdāvināto naudu, par kuru varēju nopirkt akustisko ģitāru. Iepriekšējais instruments kādu laiku atpakaļ tika atdots vienai slavētājai.

Mazs Dieva smaids pie visa: ģitāru iegādājos 24. maijā – Dievmātes – Kristīgo palīdzības dienā, un Vissvētākās Jaunavas Marijas – Kristīgo palīdzības svētbilde ir mūsu draudzē.

Lai Dievs dod, ka es vēl biežāk un ar lielāku mīlestību slavētu Viņu un Mariju ar dziesmām un dzīvē! „18...pildiet sevi ar Svēto Garu! 19. Dziedādami un gaviļēdami skandiniet savās sirdīs Kungam psalmus un slavas dziesmas, un garīgās dziesmas.” (Ef 5)

Esot c-moll`a (pēc uzvārda), spēlēju C-dur!

Pāvils (latiniski „Paulus” jeb „Mazais”)

Izdevumu „KALNĀ” veidoja:

Priesteris Pāvils Kamola,
Agnese Liepiņa (t. 26388710),
Inese Elsiņa (t. 29207585).
E-pasts: mdrazive@gmail.com

Uz vāka – Svētglezna „Vissvētākā Jaunava Marija – Kristīgo palīdzība”. Agra Veckalniņa foto.
Lappušu nosaukumos – citāti no Psalmiem.
Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Latgales druka”.
Viena eksemplāra cena ir 0,30 EUR.